

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 3 квітня 2014 року № 14 (541)

СОРОКОВИНИ. ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ

Минуло сорок днів, як «у вирій Сотня полетіла», здійснивши свій земний подвиг в ім'я України ціною власного життя. Відкрита рана болю. Вражаюче відчуття причетності до великої доби звитяжців.

Пам'ятаю, друг одного з полеглих героїв, молодого вченого, згадував, як, проводжаючи його востаннє на Майдан, застерігав… від ворожої кулі, мовляв, там уже снайпери стріляють. «Що ж, це не найгірша смерть», – задумливо відповів той і пішов, як дуже скоро з ясувалося, – у вічність. А якби знав, що йде на вірну смерть, – чи зупинило б це його? Навряд чи. Адже, справді, це велике щастя – віддати своє життя за незалежність твоєї Батьківщини. Життя, як спалах любові чи животіння в затхлій атмосфері страху та пристосуванства. Наші Герої вибрали перше. Їхній вибір цілком відповідав національному характеру, який одвіку, від наших прадідів мав у собі експансіоністський ген. Успадкувавши його, вони не хотіли собі «ні слави, ні заплати», а тільки щастя і свободи для України, а її народу – добра і впевненості у собі .

Лицарський чин Героїв Небесної Сотні вшанували на столичному Майдані Незалежності, на сотнях майданів українських міст і сіл. Море квітів. Молитва і духовне слово. І сльози. На Майдані Незалежності, посеред барикад і лампадок люди плачуть. За тими, хто впав на полі бою і відійшов у засвіти – зовсім юним чи літнім – та все одно чогось таки не завершивши на землі, не сказавши сокровенного, недолюбивши, недо… Тут атмосфера невимовної туги і жалю. Отих мимовільних «якби». Якби вони були живі, то захистили б Україну від наруги і точно – не віддали б Крим отак безславно і приречено. Мовби в Україні нема героїв і подвижників. Вони безстрашно стали б на прю з ворогом і те ж саме змусили б зробити політичне керівництво країни. Тепер із небес вони дивляться на нас чи то із німим докором, чи із здивуванням, чи з вірою – благословляючи на жертовний чин в ім'я великої любові до України. Тут барикади ще пам'ятають тепло їхніх рук. Їхню муку. Останній серця удар.

Молимо Всевишнього, аби оселив їхні душі там, де праведні спочивають. Кажемо: прости і прощавай.

Герої не вмирають!

Продовження теми на 3-й стор.

ГЕОПОЛІТИКА

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ООН ПІДТРИМАЛА УКРАЇНУ

Днями Генеральна Асамблея ООН розглянула резолюцію щодо анексії Криму. На відміну від Ради Безпеки тут не діє право вето, яким зловживає Росія. Щоправда, рішення цього органу ООН мають рекомендаційний характер. Але престиж іноді важить більше. Тому представники РФ на потрібне їй рішення працювали від душі. Однак…

Проект резолюції підтримали сто країн світу, десять плюс Росія голосували проти і 58 утрималися. У резолюції наголошується на підтримці територіальної цілісності України та невизнанні нелегітимного референдуму в Криму. Хоча в документі нема згадки про Російську Федерацію та її злочинні дії в Криму, Москва назвала документ «антиросійським».

Проти резолюції ООН голосували залежні від Москви країни, як-от Вірменія та Білорусь, а також Болівія, Куба, КНДР, Нікарагуа, Судан, Сирія, Венесуела, Зімбабве – там панують режими, далекі від демократії. До честі Казахстану, який є членом Митного союзу, він при голосуванні утримався.

Чотири країни – Таджикистан, Киргизстан, Ізраїль і Сербія – взагалі не голосували. Така позиція Таджикистану в його становищі є виявом справжньої відваги.

Для України має важливе значення підтримка переконливої більшості міжнародного співтовариства. Що й сталося.

Росія і далі поводиться нахабно. Вона намагається нав'язати нам свої правила поведінки, які абсолютно для нас неприйнятні. Приміром, проштовхує заяложену ідею федералізації України, прагнучи схилити до неї лідерів світових держав. Але вони твердо стоять на тому, що всі внутрішні питання, як і федералізація, – це суто українська справа. Тож Україні і вирішувати.

Схоже, Кремль не відмовився від своїх агресивних планів щодо України – чи то шляхом шантажу, чи відкритої інтервенції. Сьогодні її невгамовні «апетити» начебто спрямовані на Херсонську область і території, що межують із Придністров'ям. Ми – готові дати відсіч ворогові.

За матеріалами ЗМІ

РЕЗОНАНС

КОМАНДИР СНАЙПЕРІВ ЗНОВУ НА СЛУЖБІ. ТЕПЕР – У АВАКОВА

У понеділок, під час інциденту в центрі столиці, сталася перестрілка, в результаті якої поранено трьох осіб. Представник Правого сектора стріляв у бійців Самооборони. Після стрілянини готель «Дніпро» – місце постою Правого сектора – оточили бійці Внутрішніх військ і спецназу. Підозрюваного затримали і відправили до слідчого ізолятора СБУ, а з представниками ПС перемовини тривали до ранку. Верховна Рада того ж дня зобов'язала МВС і СБУ «роззброїти незаконні збройні формування». Щоправда, на той час члени Правого сектора вже здали зброю і залишили готель «Дніпро».

Свідки нічної операції припускають, що перестрілка сталася не без «стимулюючих» заходів з боку правоохоронців, які мали конкретні завдання щодо ПС і лише чекали конфліктної ситуації. Серед тих, кому влада доручила вгомонити Правий сектор, був і командир снайперів, які розстрілювали євромайданівців, полковник Сергій Асавелюк, на прізвисько «Ас». Його відразу опізнали журналісти і разом із активістами Майдану влаштували обструкцію просто під готелем «Дніпро». Полковник, якого підозрюють у причетності до розстрілу героїв Небесної Сотні, завчено відповів, що він, мовляв, тут, аби «захистити беззбройних демонстрантів». Від розправи його врятував сотник Самооборони, який вивів Асавелюка з «оточення» і автівкою вивіз у невідомому напрямку. Кажуть, біля готелю був ще один із «колишніх», які ще не давно чинили розправу над майданівцями, а терер їхні навички знадобилися А.Авакову. До силової операції біля «Дніпра» був залучений командир спецпідрозділу «Омега», підполковник Стрельченко.

Притомна відповідь щодо залучення підозрюваних у причетності до вбивств протестувальників до спецоперації по «зачистці» Правого сектора з «надр» МВС так і не прозвучала. Із слів заступника міністра Сергія Ярового можна було зрозуміти, що МВС відомо про службу Асавелюка «в управлінні бойової та спеціальної підготовки ВВ МВС України» саме в період з 18 по 21 лютого. Ну й що? Він «пройшов перевірку, був опитаний слідчими ГПУ» і «не отримав повідомлення про підозру у вчиненні протиправних дій». Схоже, це означає, що до служби полковник придатний. Принаймні, поки що. Бо МВС все ще «проводить внутрішню перевірку подій на Майдані…» «Перевірка», схоже, надто скрупульозна. Адже досі не названо жодного прізвища із середовища офіційних осіб, які віддавали наказ убивати українців. Чому послуги «колишніх» так життєво необхідні новій владі?

Ольга ДМИТРЕНКО

МИ ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО!

НІКОМУ НЕ ДАМО НАС ПРИНИЗИТИ!

Прослухала 17 березня звернення прем'єр-міністра України до мешканців східних і південних областей і зрозуміла, що нам, українцям центральної України, треба негайно відокремлюватись в окрему незалежну державу. Бо те, що сказано Яценюком, – це шок, сюрреалізм. Він оголошував тотальне зросійщення, як політику влади. Від посилань промовця на авторитет донецького єпископа Московського патріархату Іларіона (про запеклу любов цієї людини до всього українського знає кожний школяр), до твердження про те що: «нікогда больше один регіон не будет нав'язивать свої ценності другому» (це ж хто і кому що навязує?) – все це дико і страшно.

Не хочу жити в країні, де діє склепаний російським ФСБ закон Колісніченка-Ківалова. Я не хочу жити в одній державі з істотами, які ріжуть ножем хлопця, що тримає український прапор, ставлять на коліна тих, хто говорить нашою рідною українською мовою (Харків), хто полює за нами, українцями, як за індіанцями – колонізатори. Нас відстрілюють, як птахів на вулицях наших міст. Нас називають фашистами за рідне слово, за вишиванку (і вбивають за це!), за стрічечку з національними кольорами, за наш прапор, Гімн, Герб. І навіть якщо заради політичних розрахунків пани Яценюк і Турчинов одягнуть сарафани й забренчать на балалайках, – російських шовіністів, чорносотенців, східно-південну кримінальну мафію це не задобрить. Не догодите ви, недолугі політики, «п'ятій колоні», тій жлобській роззявленій пащі, яка виє на плацах «Рассея!», а от нас, українців, навіки від себе відштовхнете і змусите навіть наймирніших, найлагідніших з нас братися за зброю.

Папуасами на рідній землі ми не будемо! Дурна тактика київської влади приведе тільки до того, що ми оберемо собі скрізь ватажків – націоналістів (найрадикальніших, найзавзятіших із завзятих!) і масово будемо підтримувати не просто політичні націоналістичні організації, а бойові наступальні збройні наші структури, наших бойовиків. Ми підемо в глибоке підпілля, всю Україну вкриємо сіткою підпільних груп, але не будемо плазувати перед ворогом і служити тим, хто намагається прищепити українцям комплекс меншовартості.

Це земля наша! Ми – її діти і її господарі – самі подбаємо, щоб стала вона по-справжньому вільною, квітучою і – українською.

Ольга ВАЛОВСЬКА,
м.Вінниця

СВОБОДА НАРОДАМ – СВОБОДА ЛЮДИНІ

НЕХАЙ ПОЧУЄ НАС СВІТ...

Мустафа ДЖЕМІЛЄВ

Кримські татари реагували на промову свого лідера Мустафи Джемілєва з трибуни Ради Безпеки ООН саме такими словами: «Нехай почує нас світ…». Власне, для українців його меседжі вільному світу не менш важливі, ніж для кримських татар. Скликане за ініціативою України та Литви десяте засідання Радбезу було неформальним, і участь у ньому брали не лише постійні члени, а й представники інших держав, міжнародних організацій тощо.

Примітно, що на засідання, присвячене проблемам захисту національних меншин, прав людини та свободи преси в Криму, не прийшов представник РФ при ООН Віталій Чуркін, а російська місія при ООН зробила заяву, яка навіть для Кремля вражає своєю хамовитістю. «Категорично відмовляємося асоціювати з Радою Безпеки організоване сьогодні делегацією Литви пропагандистське шоу із запрошенням одіозних фігур. Така сходка свідомо не може дати хоч якоїсь об'єктивної інформації про ситуацію в Криму – одному із суб'єктів Російської Федерації. Зрозуміло, російська делегація буде ігнорувати цей низькопробний захід…» Отака заява – із кримінальним сленгом про «сходку» та ще й претензією на «оціночний» підхід щодо якості заходу, як «низькопробного» та ще й з «одіозною» фігурою. Втім, пристойність – це вже поза межами можливого для сучасного російського істеблішменту.

Високоповажаний у всьому світі Мустафа Джемілєв розповів про реальний стан справ на його Батьківщині – в Криму. Він, зокрема, нагадав, що у так званому кримському референдумі взяли участь лише 32,4 відсотка жителів півострова, а не 82, як запевняє влада, та заявив про ставлення до цього кримських татар.

«Абсурдно вирішувати питання про належність до тієї чи іншої країни на основі місцевого референдуму. Право на самовизначення може бути тільки у корінного народу, а таким у Криму є кримські татари. Але ми бойкотували цей референдум», – підкреслив Джемілєв. Твердження про утиски росіян на території півострова він назвав цинічною олжею. Адже переважна більшість керівників місцевої влади – росіяни, як і школи на території АРК – російські.

Мустафа-ага наголосив, що інсинуації Кремля про нібито «бандерівську владу» та інші жахи в Україні – нісенітниця, а Революція Гідності на Майдані була повстанням народу проти вкрай корумпованої влади, в опозиції до якої перебувають і кримські татари. Говорячи про російську інтервенцію, він, зокрема, зауважив: «Нинішні санкції Заходу для агресора Росії – як булавочні уколи для слона. Якщо такий підхід превалюватиме, Росія навряд чи покине окуповану територію, а українці по праву вважатимуть себе обманутими… І вже зараз є думка, що нам треба терміново повертатися до ядерного статусу».

Нехай почує світ голос корінного народу, який на своїх етнічних землях прагне реалізувати своє право на державність…

За матеріалами інформагенств
Марія ПИЖУК

СИТУАЦІЯ ДРАМАТИЧНА. З НАЦМЕНШИНАМИ У РФ

«Росія не може йти чужим шляхом. Вона і своїм не може йти».
Костянтин Меліхан,
російський письменник

Чутливе вухо колишнього кадебістського шпигуна (нагадаємо, Володимир Путін у 1985–1990 роках дуже специфічно «дружив» із німцями: під прикриттям посади директора дрезденського Будинку дружби СРСР-НДР він відбував тут службу, котра, як відомо, «і небезпечна, і важка», але це не завадило дорости йому до підполковника) вловило, що в Україні знущаються не тільки з російськомовних. Місцеві «фашисти» так знахабніли, що й над німцями чинять глум: за «шпрехен» відбирають не просто «яйка» і «млеко», а всім «Правим сектором» знімають скальпи з нещасних нащадків Шиллера-Гете. Якщо під гарячу руку разом з німцями потраплять етнічні чехи, угорці, румуни чи, крий Боже, євреї – взагалі «хенде хох, здавайся. Стріляю, не промахнусь!». Приблизно таку несусвітню картину змалювали в черговому посланні російського МЗС, що свідчить, погодьтеся, про певний некроз клітин, які керують процесом натхнення у жанрі політфантастики.

«Менш помітно, але від цього не менш драматично складається ситуація навколо етнічних німців, чехів, угорців та інших національних меншин, які проживають в Україні. Вони стурбовані нестабільністю політичної ситуації в країні і всерйоз побоюються за своє життя… Вважаємо, що доля цих людей не повинна проходити повз увагу впливових міжнародних організацій», -- заявляє Москва і почасти має рацію. Люди в Україні – незалежно від національності – справді всерйоз стурбовані і побоюються за своє життя, але зовсім не з тих причин, про які йдеться в заяві. Загрозу для себе вони вбачають у «миролюбній» країні, яка єдиним способом «захисту» інших традиційно обирає агресію і втручається у внутрішні справи сусідів з нахабством п'яного дядька. «Спасибі, не треба», -- вже встигли відповісти на прискіпливу увагу російських «дбайливців» міністерства закордонних справ Чехії та Угорщини, наголосивши, що їхнім землякам в Україні ніщо не загрожує (офіційний Будапешт також засудив апетити власних праворадикалів, які, вочевидь, підхопили хворобливу бацилу від окупантів і вирішили скористатися моментом для приростання Закарпаттям чи бодай перетворенням області на автономію). Ще раніше гідну відповідь Путіну дали українські євреї: головний рабин Києва заперечив антисемітизм українців і запевнив, що загрозою віє лише з північно-східного напряму. І для тих, хто молиться в синагогах, і для тих, хто йде у мечеті та християнські храми.

Впливові міжнародні організації, до яких апелює Москва, також не оминули увагою утиски прав національних меншин. Провідні експертні органи Ради Європи, котрі здійснюють регулярний моніторинг різних аспектів захисту прав людини в державах - членах РЄ, повністю поділяють позицію… України і стверджують, що безправ'я прописано саме на просторах Російської Федерації. Так що треба не сусідам диктувати свої ультиматуми, а звернути увагу на «катастрофічний стан» власних національних меншин, зокрема, української.

Європейські експерти висловлюють глибоку стурбованість відсутністю у Російській Федерації комплексного законодавства у боротьбі з дискримінацією і акцентують: «наявні повноваження та обмежені ресурси Уповноваженого РФ з прав людини не дають йому змоги належним чином захищати права національних меншин». Тому не дивно, що їхні представники в Росії досі зіштовхуються з проявами ксенофобії, антисемітизму та расизму. Нетерпимість і ворожнеча проти «чужинців» демонструється дедалі відвертіше і цинічніше. Для прикладу, вихідці з Кавказу, Центральної Азії і цигани щоденно стикаються з поліцейським насильством, фактами корупції та примусового виселення без надання адекватного альтернативного житла. Правозахисники фіксують величезну кількість злодіянь, пов'язаних з расовою ненавистю і ворожнечею. Що найжахливіше, ксенофобською та расистською риторикою не гребують провідні політики і представники ЗМІ, які нині так затято переймаються «захистом» усіх і вся в Україні. До речі, уточнюють у РЄ, коли хтось наважується підняти голос на захист прав меншин у самій Федерації, той здебільшого автоматично стає фігурантом кримінальної справи відповідно до закону «Про протидію екстремістської діяльності».

А це вже зовсім ні в тин, ні у ворота. Російські прибічники офіційної двомовності в Україні досі, з'ясовується, не ратифікували в себе Європейську хартію регіональних мов або мов меншин. Судячи з усього, «інтернаціоналісти» і не збираються цього робити, хоча саме Хартія могла б забезпечити ефективний захист мовного права не лише багатьох мільйонів етнічних українців, а й усіх меншин, котрі формують національно-культурну різноманітність Федерації.

«Лікарю, зцілися сам», – це правило актуальне не лише в галузі медицини. «Не потрібно навчати інших. Почніть краще наводити порядок у власній державі. У вас самих так багато проблем», – переклали «рецепт зцілення» на дипломатичну мову у нашому МЗС і як «гуманітарну допомогу» скерували його очільникам держави-сусідки. Зціліться, і вас попустить. Якщо не від манії величі, то хоча б від синдрому колоди у власному оці…

Людмила КОХАНЕЦЬ,
«ГУ»

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Рецький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

МАЙДАН ВАС ДОЧЕКАВСЯ...

Ольга РІЗНИЧЕНКО

20 лютого. Перед світанком.

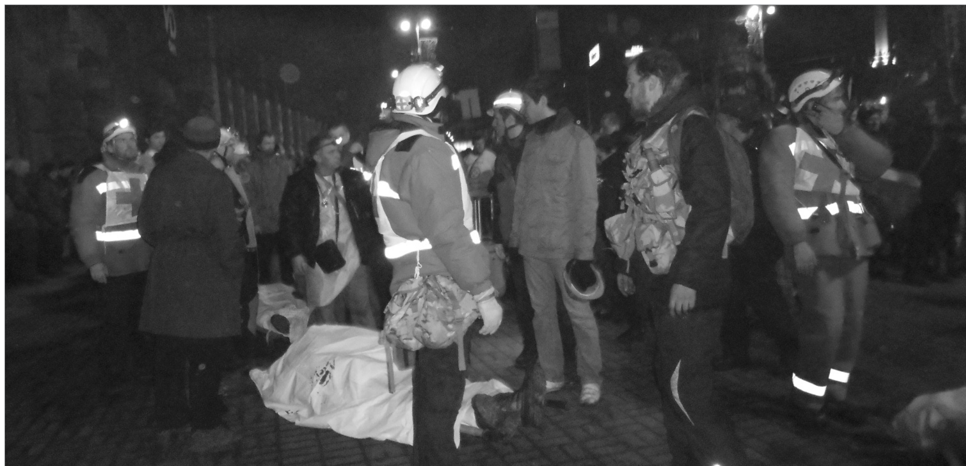
Експрес «Харків-Київ» запізнився на півтори години. Прибули до столиці о першій ночі. Перед від'їздом владика Ігор благословив мене і Вадима Приходченка, голову Харківського Православного Братства УАПЦ. На Барабашова Вадим із сином купили мішки з дощовиками і окулярами. Веземо на Майдан. У Києві на вокзалі нас зустрів пан Петро, парафіянин о.Юрія Бойка, високий, сивий чоловік років шістдесяти. Він на своєму бусі мав нас підкинути до Майдану. Дорогою розповів, що з 18-го не був вдома. То поранених возив, то минулу ніч бруківку на Хрещатику довбали – від беркутні відбиватись. «От вас доправлю і – спати». Біля університету зупинив патруль. Обшукували салон – чи нема зброї. «Та як би ж то зброя була!!!» – з жалем, що її таки нема, відповів пан Петро. Треба сказати, що хлопці з автоматами розмовляли з нами без агресії, навіть привітно: «Та шо ми не розуміємо, шо це все через одного м…?! Але шо поробиш – ми ж люди підневільні…» Ближче під'їхати не дали. Ми з п.Петром обнялися, ніби цілу вічність знайомі. І далі пішкарусом.

Поки спускалися до першої барикади – трохи стрьомно було. Ідеш – ніби ні душі довкола, і раптом одразу з двох боків хлопці, вітаються, пропонують допомогу… Слава Богу, наші, як з'ясувалось. А вже на Майдані нічого не страшно. Хоч він дуже змінився. І це за минулу добу, коли, сидячи в кріслі і дивлячись Експресо, думала, що от-от розірветься серце. Які зміни? Річ, звісно, не в бруківці, яка купками лежала на мокрій землі і не в заповнених темною рідиною баклагах між наметами… Атмосфера інша. Люди на Майдані в ніч на 20-те, певно, розуміли, що у випадку штурму втримати Майдан сил не вистачить. Але і втікати ніхто не збирався. Для чого тоді все це треба було починати? Зосередились кожен на якійсь роботі. Щоб не думати про небезпеку. Хто кайлом стукотить. Хто шини котить. Обличчя задимлені. Бачу, на високих підборах білявка із чорного блискучого джипа дістає два величезних пакети з ковдрами. Мабуть, з модельного бізнесу дівчина. Шпильки в землю грузнуть, а вона ніби не йде – пливе, як пава. Біля КМДА чути голос Євгена Нижника зі сцени, просить, щоб підійшли, хто може, на передову, хоч людей десять. Треба хлопців замінити, які другу добу біля палаючих шин стоять. Прохає: «Потримайтеся ще годину-другу, автобуси зі Львова вже от-от на під'їзді…»

На Майдані, перед сходинками, де хатки дерев'яні стояли (їх минулої ночі на дрова пустили), дівчата пропонують молоко. Від газу і чорних клубів диму зашкребло у горлі. А Вадим так швидко рвонув угору на передову, що я його загубила з виду. З Інститутської почав поливати водомет – і йому треба було швидше роздати хлопцям дощовики. А в мене були будівельні окуляри в пакетиках. Ноги серед того слизького каміння підвертаються, падаю навшпиньки і пропоную окуляри під струменем води. Чоловік, який допомагає піднятися: «Пані, мабуть, вчителька?». «Угу, вчителька, – кажу, – тільки не шкільна, а музейна» Мій рятівник з Коломиї обіцяє відвідати Харківський літмузей. Цікаво, що у цих бойових умовах, коли весь час щось бахкало і летіло, усі там, на передовій, протягали один одному руку і говорили «дякую».

І ще одне спостереження. Двадцятого, перед світанком, на передовій були звичайні цивільні люди, а не вояки. Такі, що самі по собі поприїжджали з інших міст, чи кияни. Ніякої організації між ними не було, і сотень самооборони теж не було. Повна і вільна самодіяльність.

Як спускалася з барикади, це десь близько 3-ї ранку, волонтери-медики швидко дуже понесли на ношах вбиту чи поранену людину в бік пошти. Побачила і Вадима зі спини – пройшов мимо священика, який перед сходинками на барикаду тримав хрест. Трохи осторонь – жінка із прапором Конгресу Українських Націоналістів. Я її і по телевізору бачила. Підходжу, вітаюся, кажу, що це мабуть найвищий на Майдані прапор. Завжди потрапляє в кадр на різних каналах, навіть російських. Виявляється, вона з Броварів. Добу працює, а у вихідні приїжджає і стоїть до ранку на Майдані. Це, говорить, у пам'ять про чоловіка, якого Слава Стецько в Конгрес приймала. Розповіла, що вранці 19-го з хлопчиком-татарином років шістнадцяти спілкувалася. Сидить, каже, біля сцени з палицею, запилений, чорний. – «Ти чого тут один?» Він: «Може, кого ще живого з своєї сотні побачу…»

Дивно, взагалі. Майдан – місце, де зустрічаєш любих і дорогих серцю людей. Тиждень тому попрощалися тут же біля сцени з Людмилою Коханець і на цьому ж місці зараз зустрілися. Говорить, що вчора вночі надії, що вдасться вистояти, не було. Каже, точно Господь втрутився, аби пекло нас не здолало.

Поки спілкувалися, загорілося помешкання у будинку навпроти Профспілок. Майбутній міністр культури знову звернувся зі сцени до силовиків, щоб вони краще гасили пожежі, ніж поливати своїх громадян з водомету. Здається, подіяло. Взагалі складалося враження, що вевешники втомилися чинити зло.

Ранок.

Провівши до таксі пані Людмилу, яка є голосом совісті часопису «Голос України» та чемпіоном із поставок скляної тари на Майдан, зупинилися з Вадимом біля МакДональдса випити кави. Одна за одною під'їжджають авта із шинами. Допомагаємо розвантажувати разом із Сергієм Кузаном, головою Молодіжного Націоналістичного Конгресу та Іваном, теж колишнім еменківцем з Харкова. Сергій розповідає, що вони ходили на Інститутську в розвідку. Підтверджує, що якихось рухів, дій, підготовки до чогось масштабного в таборі беркутні не помітили. Попрощавшись, ми теж вирішили пробиратися на Русанівку до Тані Пилипчук – посушити одежу і пару годин поспати. Вона, бідна, переживає, що чоловік Ігор третю добу на війні, хоч би на годинку приїхав. Невідомість і чекання в такій ситуації важче за саму участь у подіях.

Ідемо в бік Бесарабки – бачимо, вже третій автобус з Галичини заїхав. Іванофранківці прорвалися першими десь близько третьої ночі. Другими, о шостій – львів'яни. Тернопільці – десь о 7.30. Чоловіки виходять у повному екіпіруванні, із засобами самозахисту. Поспішають, шикуються. Настрій бойовий. Питають: «Ну як там?» «Будьте обережніші», – кажу, – бо пів години тому когось уже поранили». У відповідь: «А можна тільки позитив?» «Ну, тоді: Майдан вас дочекався. Ура!»

Випили чаю у Тані, поспілкувалися, тільки до подушки – мобілки розриваються. – «Штурм.» – «Треба їхати.» «Та ні. То наші пішли в наступ. Прорвалися на Інститутську. Силовики тікають» – «Це, мабуть, галичани, котрі приїхали» – «Ну, добре. Поспимо пару годин».

Об 11-ій зателефонував о.Дмитро з Боярки. Вони з о.Валерієм Копійкою привезли ліки до Михайлівського. Чекають там на нас. Тані – зі школи: «Приїжджайте за сином. У районі безчинствують тітушки.» Щоправда, через півгодини Богдан сам прийшов. А ми всі втрьох виїхали до монастиря, накупивши ліків і продуктів. Там пробули цілий день. Поранених оперують у храмі. Люди, які приносять ліки, стоять один за одним у черзі перед волонтерами, які їх сортують. Домовились із волонтерами, щоб на ті гроші, що у Вадима залишилися, зробити замовлення в аптеці на препарати, які саме зараз потрібні для операцій. Суми, якої не вистачало, довезла дочка Людмили Коханець.

Увечері.

Близько 18.00 пішли на Майдан. Я зателефонувала хлопцям з «Правого сектору», мала для них передачу з Харкова. Домовилися зустрітися біля Мінагрополітики. Стоїмо, чекаємо біля дверей. І треба ж було зі своїм улюбленим у дев'яності курсантом Інституту Повітряних Сил Андрієм Стемпіцьким отак от побачитися. З його очима під балаклавою. Не встигла його й пригорнути до себе. Чую за спиною: «Робіть коридор.» Повертаюсь. Одні ноші. Другі. Треті… *(Світлина вгорі)* Ставлять їх на хідник. Попереду авто з моргу… Прощання. Біль у хорі голосів: «Герої не вмирають»… Згадала голос героя: «А можна тільки позитив?!»

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ ПАМ'ЯТІ

25 березня до Небесної Сотні приєднався полковник Василь Пилипович Третецький, один з перших офіцерів, які присягнули на вірність Україні у 1991 році, міський голова Миргорода 1994–2001 років, заступник голови Харківської обласної державної адміністрації з гуманітарних питань 2005–2007 рр., керівник телерадіокомпанії «Право-А/ТВК» 2007–2010 рр, фундатор і голова Харківського телевізійного прес-центру «Майдан Свободи», голова УНП Харківщини.

Під час Євромайдану створив у Миргороді Штаб національного спротиву диктатурі й фактично очолив цей Штаб, а також Народну Раду Миргородщини. Його останній проект – це створений у Миргороді благодійний фонд для реабілітації в санаторіях району постраждалих у боротьбі з режимом Януковича. Вже після перемоги, коли почалися призначення на посади в районі, домагався усунення від влади в курортному містечку корупціонерів. Саме це, певно, стало причиною замаху на його життя, який учинили серед білого дня, у самому центрі курортного міста. Камера спостереження, встановлена на одній із крамниць, зафіксувала, як троє молодиків завдають Василеві Третецькому удари по голові, збивають його з ніг, а він відчайдушно обороняється. Очевидно, його намагалися викрасти і вивезти в невідомому напрямку.

А коли Василь Пилипович почав відстрілюватись від нападників з травматичного пістолета, з автомобіля, що чергував поруч, на підмогу трьом молодикам вибіг ще один з обрізом і, не вагаючись, вистрілив Третецькому в ногу… Дев'ять днів і ночей лікарі боролись за життя Василя Третецького, але, на жаль, не змогли його врятувати…

В. Третецький народився на Покрову, 14 жовтня 1955 року, в селі Кинашів Тульчинського району Вінницької області.

Востаннє ми розмовляли з Василем Пилиповичем у Харкові на Віче біля пам'ятника Тарасові Шевченку 24 лютого. Я йому говорила: «Василю Пилиповичу, дорогий, якого Ви сина виховали – справжню людину, дієву, жертовну!!! (Сергій Третецький дійсно з перших днів на Майдані. 10 грудня 2013 – у першій шерензі захисту Майдану від «Беркуту». На Водохреща 19.01.2014 – на Грушевського поранений (вісім швів на голові). І от вже з 18 лютого – знову бої на Інститутській). Пилипович дякував. Він взагалі не втомлювався бути дуже вдячною і доброю до інших людиною. І найбільше пишався своїм розкішним яблуневим садом. Яблучками пригощав. А яке він постійно на Майдан сало завозив. Губами можна було їсти, тануло в роті.

А ще встигла йому поскаржитися. Кажу в серцях: «Яка можливість, Пилиповичу, в нас була вчора, щоб нехай не всього – хоч би башку істукану збити. 50 тисяч наших людей 23-го лютого вийшло!!! Так ні. Ці «драглі» бютівські навідріз заборонили: ми – європейці. Ми все по закону… Вар'яти. Ленін – це ж місце реінкарнації зла». А він мені на це з гордістю: «А ми гада у себе в Миргороді таки знесли!»

У Харкові Василь Третецький був парафіянином Свято-Дмитрівського храму Української Автокефальної Православної Церкви. І в цьому храмі його відспівали перед далекою дорогою. Поховали пана Василя з військовими почестями на харківському кладовищі № 13, де місяць тому знайшов свій спочинок ще один герой Небесної Сотні – Влад Зубенко. Віримо, що ці жертви не були марними. Віримо, що герої не вмирають. І з вірою в торжество Добра та Справедливості будемо продовжувати їхні справи.

У неділю 30 березня Сергій Третецький отримав за батька нагороду від Спілки офіцерів України, яку вручив йому капітан І рангу Євген Лупаков *(див. світлину праворуч)*.

Сторінку підготувала
Ольга РІЗНИЧЕНКО

ТОЧКА ЗОРУ

ЖИТТЯ З ВОРОГОМ:

ЩО РОБИТИ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ

Володимир ГОРБУЛІН, академік;
Олександр БЄЛОВ, генерал;
Олександр ЛИТВИНЕНКО, професор

Гостра фаза військово-політичної кризи так чи інакше завершиться, а нова реальність, створена за останній місяць, залишиться. Україні доведеться жити й розвиватися в умовах, коли сусідом на сході є не стратегічний партнер (хоча й досить складний), а очевидний противник; в умовах, коли платою за зовнішньополітичні помилки стає не програш на виборах, а втрата територіальної цілісності або навіть самої незалежності держави. І вже саме усвідомлення цього факту має стати поштовхом до глибокого переосмислення політики безпеки України, і не тільки її, звичайно. Насправді ми стоїмо на порозі державотворення. І повинні зрозуміти, що зараз ідеться про виживання, причому для багатьох з нас у щонайпростішому сенсі – фізичному.

Останні події в РФ тільки підтверджують такий висновок. У Росії вже пропонують штрафувати за "поширення інформації, що містить недостовірні відомості, применшує заслуги загиблих при захисті Батьківщини, авторитет Російської імперії, СРСР, Російської Федерації, їхніх збройних сил" (законопроект депутата Державної Думи РФ Міхєєва від 25.03.2014 р.).

Непомітно проходять повідомлення, що 18 березня 2014 р., у день анексії Криму і Севастополя, В.Путін призначив Владислава Мєнщикова начальником Головного управління спеціальних програм президента РФ (ГУСП), п'ятим керівником головкому після його створення на основі 15 ГУ КДБ СРСР. Його попередник Дмитро Рижков пробув на посаді трохи більше ніж два роки. У минулому обидва – офіцери органів держбезпеки РФ. Серед завдань ГУСП – організація мобпідготовки, мобілізації вищих органів державної влади РФ, а також забезпечення їх функціонування в умовах воєнного часу. Орієнтовна чисельність ГУСП – до 20 тис. чол.

Можливо, це простий збіг, однак під час попередніх криз, які виникали після 1991 р., керівників головкому не змінювали. Тож у Росії – все серйозно, незважаючи на браваду, В.Путін розуміє, до чого йде, і готується до великої війни.

І ми повинні наважитися подивитися правді в очі, відкинути багаторічні мантри про те, що в України немає зовнішньої загрози. Сьогодні це в найкращому разі – відверта дурість, а в найгіршому – злочинна брехня.

Прийняти як непорушну реальність те, що нам потрібні не тільки й не стільки символи й підписи на деклараціях, скільки справжня, відчутна допомога й гарантії. Будапештський меморандум відразу перетворився на нічого не вартий папірець. А які під ним стояли підписи! Не папірець – броня! То чому ж ми думаємо, що й інші, так само поважні, договори не можуть розсипатися у зіткненні з нововиявленими обставинами? А отже – боротися треба не тільки й не стільки за вступ до НАТО (у новому химерному світі ст. 5 Вашингтонського договору цілком може й не спрацювати), скільки за те, щоб Україна мала достатній оборонний потенціал і можливість оперативно залучати підтримку союзників для завдання противникові неприйнятного збитку. Варто боротися не за підписання договорів, хоча й це, безумовно, необхідно, а за доступ до ресурсів, і не тільки матеріальних, а й організаційних, інформаційних тощо, до досвіду НАТО, до процесу консультацій та ухвалення рішень.

Нам потрібна не тільки й не стільки перспектива членства в Євросоюзі, скільки цілком відчутний безвізовий режим, відкриті ринки, фінансова і консультативна допомога Брюсселя, повноформатна участь у Загальній політиці безпеки та оборони ЄС і т.д. Саме на вирішенні конкретних питань взаємодії і повинна сконцентруватися українська дипломатія.

А символи? Що ж, вони, безперечно, важливі, але якщо буде забезпечено головне – реальну інтеграцію України в структури Західного світу, тоді прийдуть і символи. Усьому свій час. До слова, підписання Асоціації з ЄС, навіть у донезмоги урізаному вигляді, – позитивний приклад такого символу. Євросоюз, підписуючи Угоду з очевидно тимчасовим урядом, тим самим надає йому додаткової легітимності, підриває центральну ідею російської пропаганди про нелегітимність київської влади.

Усвідомлення зовнішньої загрози ставить цілу низку дуже важливих питань. Назріла необхідність глибокої перебудови самої парадигми безпеки. Формуючи в 1990-ті правову базу національної безпеки, український законодавець виходив з концепції людської безпеки (human security), гранично широко трактуючи проблематику. Саме тому РНБО України останні десятиліття займалася всім: від розвитку житлово-комунального господарства до забезпечення населення якісними і доступними лікарськими засобами. Безперечно, питання важливі й актуальні. Однак при цьому зовнішня політика, оборона, протидія іноземним спецслужбам якось відійшли на другий план. А займатися необхідно насамперед цими "нецікавими" і "негрошовими" проблемами. З ліками, та й із закупівлями Кабінет міністрів якось розбереться сам. А не розбереться – на те є парламент і вибори.

В Україні необхідно відновити в правах традиційне розуміння національної безпеки як спектра проблем, якими займаються дипломати, військові й розвідники з контррозвідниками. І все. При цьому треба відмовитися від цілком радянського поняття "державна безпека", яке вже набило оскомину і за такого підходу є абсолютно зайвим.

До речі, слід зазначити, що питання дерадянізації сьогодні справді перетворюється на вкрай актуальне завдання у сфері національної безпеки. Головне – тільки чітко розібратися, у чому ж полягає радянськість, і не випустити з уваги такі її родові риси, як надзвичайщина, невігластво й хамство.

І якщо здається, що законодавчі зміни сьогодні не на часі, то слід пам'ятати, що спокійний час для України настане тепер нескоро, дуже нескоро.

Без стабільного і професійного чиновництва успішна Україна неможлива. В Україні необхідно створити справжню державну службу, причетність до якої має стати предметом гордості. Треба забезпечити повну деполітизацію і департизацію бюрократії. Нульова толерантність до корупції – завдання навіть не сьогоднішнього, а вчорашнього дня. І, звичайно, професіоналізм, який має стати принциповою умовою не тільки для кар'єрного зростання, а й для збереження досягнутих позицій.

Усе це видається благими побажаннями в країні, де за минулі роки новий міністр призначався кожні 43 дні, де глава держави призначає і звільняє чиновників аж до рівня голів районних державних адміністрацій. Нагадаємо також, що в Україні відбулося п'ять хвиль зачистки державної служби за політичними мотивами (2002, 2005, 2006, 2008, 2010 рр.).

Уже сьогодні маємо вжити низку простих, але ефективних заходів. Слід скоротити кількість призначень, здійснюваних президентом і Кабінетом міністрів, варто відновити інститут державних секретарів, розділивши нарешті політичні й адміністративні посади. Треба набратися мужності і забезпечити повноцінне розслідування гучних ситуацій останніх років. Насамперед ідеться про події навколо Майдану, які призвели до загибелі більш як сотні людей. Винні мусять відповісти за всією суворістю закону.

Тепер до питання про корупцію. Успішна протидія їй вимагає побудови нових інститутів. Кримінальне переслідування – ключовий напрям, але всі дії в цій сфері – сізіфова праця, якщо не будуть системно задіяні антикорупційні процедури. Сьогодні для боротьби з корупцією потрібен не стільки комісар Каттані, скільки чиновник, який забезпечить побудову нового інституціонального середовища.

Слід уже сьогодні ініціювати процес проведення комплексного огляду сектора безпеки, причому не декоративного, яким він був у 2005–2007 рр., а реального, і забезпечити на його основі ухвалення реальних, підкріплених ресурсами, у тому числі фінансовими, Стратегії національної безпеки і Програм розвитку органів сектора безпеки. Ключовими мають стати завдання, вирішення яких буде покладено на ці органи, а не наявна ресурсна або правова база. Україні необхідно забезпечити свою безпеку в умовах, наближених до воєнних. А отже, слід знаходити кошти і будувати військові об'єкти.

Робити це треба швидко – часу обмаль. Але завдання невідкладне, справді стратегічне. Не провівши аудиту, неможливо усвідомлено й упевнено провести зміни на краще.

Здійснити таку процедуру, розробити й реалізувати реформи може тільки працездатна Рада національної безпеки та оборони. Цей державний орган повинен знову стати політичною кухнею, пішовши з авансцени й обмеживши публічність до необхідного мінімуму.

Справа ради і її апарату – готувати стратегічні рішення, і саме на цьому має бути сконцентрована її активність. Необхідно відтворити систему аналітичного супроводу цієї діяльності, і тут ідеться насамперед – про Національний інститут стратегічних досліджень, який повинен займатися саме стратегічними дослідженнями у прямому контакті з РНБОУ, МО, МЗС і спецслужбами, а не тією дивною справою, яку в Україні чомусь позначають словом "наука".

Україні необхідні невеликі, але ефективні органи сектора безпеки. Вони зобов'язані чітко розуміти, до яких сценаріїв розвитку подій ми повинні бути готові.

Аналіз розгортання російської агресії ясно свідчить: росіяни максимально уникатимуть прямих бойових зіткнень, акцентуючи увагу на підготовці території до вторгнення. Головна роль при цьому приділяється спецслужбам та їхній агентурі. Саме вони забезпечують дестабілізацію ситуації, подальше захоплення адміністративних будівель та інших ключових об'єктів. А збройні сили в таких сценаріях відіграють завершальну роль, вони, швидше, фіксують уже досягнуте й виступають гарантом його необоротності. Причому діють не під своїм прапором. Операції здійснюються на межі силового протистояння, інтенсивність вторгнення залишається ніби на передпороговому рівні. Танкових колон у стилі Другої світової немає і, скоріш за все, не буде. Усе робиться гранично обмеженими силами.

Значно важливішу роль відіграє психологічна і ширше – інформаційна війна. Можна прогнозувати активізацію спецслужб РФ на кіберфронті.

Нинішнє керівництво Росії – високого рівня тактики, досить непогані фахівці в оперативному мистецтві, а от зі стратегією – традиційні проблеми. На щастя, сучасний рівень російського стратегічного мислення дуже далекий від того, що демонстрував Й.Сталін.

Нині Кремль так само чітко знає свою мету – увічнити нинішню російську владу, перебудувавши світовий порядок під себе. Москва чудово володіє певним набором інструментів, однак далі починається не гнучкість, як було у вождя народів, а імпровізації. На перших етапах ці два поняття практично однакові за своїми результатами, а от далі... Проте це питання завтрашнього дня, а сьогодні РФ володіє ініціативою, а Україна діє в реактивному режимі, постійно запізнюючись. І, що характерно, не намагаючись подолати цю проблему.

Ключову увагу слід приділити координації органів сектора безпеки і стратегічному плануванню. Протидію російській загрозі можливо забезпечити лише на системному рівні, з повним залученням усього арсеналу сил і засобів. І мова не тільки про РНБОУ, а й про координацію спецслужб.

Пріоритетна увага має приділятися Силам спеціальних операцій Збройних сил України. Процес їх створення має бути нарешті завершений. Ці сили разом зі спецслужбами повинні відіграти ключову роль у відбитті агресії. Втім, про оборону краще напишуть професійні військові.

Принципове значення має ефективність контррозвідувальних і розвідувальних органів країни. Вони повинні отримати ефективну координацію і постановку завдань, забезпечити дієве вирішення завдань протидії розвідувально-підривній активності іноземних, насамперед російських, спецслужб, забезпечити контрдиверсійний напрям, налагодити інформаційну та аналітичну роботу. Окреме місце має відводитися завданням забезпечення безпеки і надійності телекомунікацій, від яких залежить система управління.

Звичайно, інформація з відкритих джерел – річ, безперечно, важлива й необхідна, але недостатня. Україні потрібна розвідувальна інформація, і можливості отримати та опрацювати її є.

Досягти перелічених вище цілей, у принципі, можливо, головне – чітке розуміння перспектив, опрацьованість планів, рішучість і водночас – гнучкість керівництва. Ну й, звісно, ресурси. Втім, безпека – справа дорога і ключова для будь-якої держави. І Україна переконується в цьому, на жаль, на своєму досвіді.

Уже сьогодні варто думати про реформу правоохоронних органів, однак це дуже складне завдання, яке потребує надзвичайно обережного і вивіреного підходу. Втім, це не аргумент на користь зволікання, а нагадування про серйозність завдання.

Наведений список – лише невелика частина того, що необхідно було робити для порятунку держави ще вчора. Сьогодні – пізно, а от завтра?

P.S. Автори звертаються до Мєщанського районного суду м. Москви з проханням розглянути цю публікацію на предмет визнання її екстремістською.

«ДТ», ч.11

АКЦЕНТИ

ЧИ БУДЕ СВІТЛО В КРИМУ?

Наталка ПРУДКА

Майже три доби Крим відчував великі перебої з постачанням електроенергії з материка – третина території залишалася без світла. 25 березня енергопостачання Криму було відновлено після усунення дефектів на роз`єднувачі лінії електропередач Мелітополь-Джанкой напругою 330 кілоВольт.

Графік аварійних відключень Криму був запроваджений підрозділом «Укренерго» – «Кримською електроенергетичною системою». Обмеження зумовлено необхідністю не допустити розвитку системної аварії в енергосистемі України. Водночас нелегітимний прем'єр Сергій Аксьонов звинуватив українську владу у навмисній диверсії з метою дестабілізації на півострові. Хоча самому б не завадило знати, що перш, ніж проголошувати незалежність Криму, варто було б вивчити принципи енергопостачання регіону.

Що ж в дійсності відбувається з енергопостачанням півострова?

Потреби в електроенергії Криму лише на третину задовольняють власні енергогенеруючі потужності, а решта товару постачається з материка. Пригадую, як 8 років тому, коли й гадки не мали про окупаційні плани Росії, заступник міністра енергетики Володимир Лучніков, виступаючи на Міжнародному енергетичному форумі, розповідав про стратегію розвитку магістральних електричних мереж України напругою від 220 до 750 кВ. Тоді він наголосив на тому, що в об'єднаній енергомережі України виникли «вузькі місця», що ставлять під сумнів надійність енергопостачання цілих регіонів країни. За його словами, **рівень надійності енергопостачання споживачів АР Крим від джерел об'єднаної енергосистеми України (ОЕУ) вкрай незадовільний**. Це зумовлено тим, що високовольтна лінія 220–330 кВ, яка з'єднує Крим з ОЕУ, завантажена до межі її проектних можливостей. Тобто, магістраль працює на межі допустимих перетоків потужностей, внаслідок чого виведення в ремонт лінії з України до Криму в осінньо-зимовий період неможливий без запровадження графіка відключень споживачів. Що, власне, й сталося наприкінці березня.

За роки, що минули з того часу, мало що змінилося в плані розвитку магістральних енергомереж України. А от додаткові генеруючі потужності в Криму таки збудовані – це сонячні електростанції, власник яких – Андрій Клюєв. На 1 січня 2014 року встановлена потужність сонячної енергетики, що працює за «зеленим» тарифом, незрівнянно вищим порівняно з європейськими країнами, зросла до 756,9 МВт! Та чи доступний цей потужний товар для простого українця – питання риторичне, адже діючий «зелений» тариф для приватної сонячної енергетики на початок березня на оптовому енергоринку становив 5,57 гривні за кіловатт-годину, тоді як населення України купує енергію за тарифами в 20 разів нижчими. До речі, в країнах Європейського Союзу сонячний тариф вдвічі нижчий, ніж в Україні! Отже, надприбутки й досі поповнюють рахунки оголошеного в розшук екс-чиновника.

Самопроголошений перший віце-прем'єр Криму Рустам Темиргалієв заявив, що через місяць півострів забезпечать електроенергією за рахунок встановлення дев'яти мобільних газотурбінних електростанцій. Але прем'єр Росії Дмитро Медвєдєв все порахував, й тому остудив гарячі наміри новоспеченого чиновника, наголосивши, що потрібно домовлятися з Україною, сподіваючись на меншу ціну питання.

Цілком очевидно, що електроенергія в Крим і надалі постачатиметься з материкової України. А от за якою ціною – це питання часу. Минулого року Крим спожив приблизно 6 млрдкВт-годин – приблизно стільки ж споживає й Київська область (без урахування Києва) – дві третини з цього обсягу постачається з материка.

А щодо власної генерації півострова, то вартість виробленої електроенергії значно зросте. Міністр енергетики та вугільної галузі Юрій Продан повідомив, що оператор оптового енергоринку України – ДП «Енергоринок» – зупинив оплату електроенергії, що виробляється на кримських потужностях – і сонячної, і теплової. «Ми зупинили нарахування тій генерації, що міститься в Криму. Чекаємо рішення Верховної Ради про ухвалення Закону про окуповані території. Після ухвалення цього документу діяльність компаній в Криму регулюватиме Кабінет Міністрів. Звичайно, ціна на електроенергію буде значно вищою», – повідомив Ю.Продан.

Крим отримує значні дотації у вигляді вищезгаданого «зеленого тарифу» для сонячних електростанцій, а також дотаційних сертифікатів, завдяки чому населення Криму, як, власне, і всієї України, купує електроенергію за пільговою ціною – менше 30 копійок за кВт-годину, хоча неодноразово експерти галузі минулого року наголошували, що обгрунтована ціна однієї кіловатт-години – 1,08 грн.

Повної ясності з енергопостачанням Криму поки що немає. Розгляд цієї проблеми заплановано на Раді оптового енергоринку України. Та й про яку ясність може йти мова, якщо Крим – це територія України. Тому й не дивно, що, за словами Ю.Продана, в ході телефонної розмови з міністром енергетики Росії Олександром Новаком, той відмовився від підписання двостороннього договору з РАО «ЄС Росії» про енергопостачання Криму.

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

1 квітня прикордонникам передали бібліотечку літератури з історії Національно-визвольних змагань. Майор Федір Шевченко (*другий справа*) тримає в руках книжку про п.Славу Стецько. Взагалі хлопці найбільше хочуть читати книжки про УПА, а також сучасну українську літературу. Літературний музей на зустрічі з прикордонниками представляла Лейла Фарзулаєва.

ПЕРЕСТОРОГА

НАТО: Росія готує вторгнення

Головнокомандувач сил НАТО в Європі генерал Філіп Брідлав вважає, що ситуація на російсько-українському кордоні є "надзвичайно тривожною". Про він заявив у інтерв'ю Reuters та The Wall Street Journal.

За словами Брідлава у альянсі зафіксували незначні переміщення російських військ на кордоні з Україну напередодні ввечері.

"(Росія має) усе необхідне, щоб успішно вторгнутися в Україну, якщо таке рішення буде прийнято. Ми думаємо, що російські війська готові, і ми вважаємо, що вони можуть досягти своєї мети за 3-5 днів, якщо їм накажуть це зробити", – стверджує генерал.

Серед можливих цілей він назвав вторгнення до Південної України для створення сухопутного коридору до Криму, удар з Криму для захоплення Одеси або навіть налагодження зв'язку з Придністров'ям. Крім того, відзначає Брідлав, Росія має війська на Півночі і північному сході України, які могли б увійти в Східну Україну, якщо Москва накаже їм це зробити.

Як відомо, у НАТО засудили дії Росії та заявили, що припиняють практичне цивільне та військове співробітництво з Москвою. Більше того, альянс готовий підтримати обороноздатність України.

Голова українського МЗС Андрій Дещиця повідомив, що міністри закордонних справ країн НАТО пообіцяли допомогу Україні і в інших сферах, зокрема у створенні робочої групи з оборонної реформи, а також у питаннях боротьби з кіберзлочинністю.

ІНФОРМАЦІЙНА ДИВЕРСІЯ

«САМ НЕ БАЧИВ, АЛЕ ПЕРУКАРКА ЧУЛА»...

Людмила КОХАНЕЦЬ

«Швидше за акції російського фондового ринку падає тільки моральний рівень прокремлівських журналістів». Висновок після перегляду московських телепрограм.

«Темники», які розсилають телеканалам для підготовки підсумкових випусків новин, оприлюднив днями наш колега з Росії Ілля Барабанов. Він у своєму Твіттері розмістив навіть знімок однієї з інструкцій, як правильно показувати і коментувати те, що відбувається в Україні. «Хаос, безкарність, нацисти, розгул криміналу, економічна криза» – ось основні орієнтири журналістам від майстрів кремлівської пропаганди.

Як втілюють ці вказівки у «правдиві» сюжети, довелося спостерегти під час недільного жалобного віче, коли на багатолюдному Майдані віддавали шану «Небесній сотні». Російський журналіст поблизу стели Незалежності жваво барабанив у камеру: «Хаос панує на вулицях Києва. Тисячі незадоволених так званою владою, нелегітимними маріонетками США, протестують проти економічної кризи і розгулу неонацистів»: це – про тих, хто на сороковини розстріляних з волі «легітимної» влади прийшов пом'янути жертв молитвами, квітами і свічками. Далі наказує оператору повернути камеру в інший бік, до Жовтневого палацу, де стоїть порівняно невеликий гурт учасників віче: «Жалюгідна групка так званих майданівців зібралася сьогодні… Плани організаторів провалилися…» – юний послідовник «матерого» Кисельова бубонів, мов під шпаргалку. «Свободу слова» припинили жінки, котрі стояли неподалік і розчули сказане. «Як вам не соромно обманювати своїх глядачів! – накинулися вони на знімальну групу. – Ви ж православні, побійтеся Бога, якщо не людей…». «Колеги», ці «пси демократії» по-путінськи, швидко покинули місце «хаосу»: злякалися, мабуть, не Бога, він далеко й невидимий, а жінок. БЕндерівки могли і по шиї накостиляти, добре, що обрізів з-під поли не висунули…

Глядачів по той бік кордону нам, звісно, шкода. Але, як писав їхній класик, «обмануть меня не трудно, я сам обманываться рад». За результатами опитування Фонду «Громадська думка», 72 відсотки росіян погоджуються з цензурою, а 54 навіть переконані в необхідності перекручення фактів заради «захисту інтересів держави». Крім того, цілковита більшість громадян РФ – 62 відсотки – довіряє державним ЗМІ, оскільки вони «об'єктивніші», а 88 відсотків, згідно з дослідженням, дізнаються про події саме з інформаційних програм центральних телеканалів. Так що недільний сюжет про «хаос на вулицях Києва» повністю відповідає «інтересам держави». Обивателі можуть спати спокійно – правда їм не загрожує, щеплення від неї проводиться з регулярністю випуску інформаційних програм…

Нас, зрозуміло, більше турбують мешканці Сходу і Півдня України, які довірливо ковтають отруйні інформаційні пігулки від засланих провокаторів і виходять на заклики сепаратистів «єднатися з Росією». Оскільки шкідливий ефір «відрубали» здебільшого і в тих регіонах, бійці «дивізіону брехні» переходять на новий спосіб діяльності – поширення чуток. В Інтернеті з'явився перелік «страшилок», зібраних донецькими журналістами серед учасників акцій під російським триколором. «Яценюк сказав, що всіх, хто не розмовлятиме українською, виселять з України», «бандерівці відміняють допомогу на дітей», «в Донбас приїхали не прикордонники для захисту кордону, а «Правий сектор». Він у певний момент почне вирізати місцевих росіян», «дітей продаватимуть у Європу в рабство», «в шахти завозять радіоактивні відходи з США і ЄС», «геї, педофіли і зоофіли візьмуть владу у свої руки і переженять усіх з усіма» (!). Нам смішно, а їм, уявіть собі, страшно. Бо чим безглуздіша вигадка, тим легше у неї вірять – закон Геббельса спрацьовує тут зі стовідсотковим ефектом. Навіть у те, що «Яценюк віддав американцям золото скіфів», «на Майдані всіх перетворили на кінчених наркоманів», а «у Львові бандерівці грають на трамвайних коліях у футбол… відрізаною головою ветерана Радянської армії», вірять. Логіки в цих «кривавих байках» немає, але вона й непотрібна. Чутки транслюються за принципом несправного телефона: «по «телевізору показали», «розповіла знайома, що її знайомі», «перукарка сама чула від тієї жінки», «родич сусіда бачив, як…». А ми дивуємося, чому мешканці Луганської і Донецької областей блокують військові частини. Вони виступають не проти укріплення кордону, а здійснюють превентивний «захист» від «бойовиків «Правого сектора», які мають, за «почутим від перукарки», «взяти гірників на ножі»…

Протидіяти цій отруті – це однак, що тримати лінію оборони від атаки лютого ворога. Нам, журналістам, громадським діячам, політикам. Але знавці, як краще зшивати Україну, воліють роздавати рецепти в затишних студіях «Шустер-лайфів», а не в тих регіонах, що опинилися в зоні брехні. Там, на відміну від росіян, «телевізору з центру» не дуже вірять. Їм треба «на пальцях», пункт за пунктом роз'яснювати, що страх їх даремний і Київ Донбасу, Одещині чи Херсонщині нічим не загрожує. Поїздки туди не дуже комфортні, зустрічатимуть, може, не хлібом-сіллю, однак результат-таки вартий незручностей. Принаймні витягти велику кількість людей з пастки дикої дезінформації благородніше, ніж роздувати щоки перед екраном заради власного рейтингу…

«ГУ»

ВЛАДА І РЕФОРМИ

МАСШТАБИ КАТАСТРОФИ. ЯК ЇЇ ЗДОЛАТИ

27 березня у Верховній Раді звітував Прем'єр Арсеній Яценюк. Його грунтовна і відверта промова складалася з двох частин: нинішній реальний стан нашої економіки – колапс і комплекс заходів, які пропонує уряд для того, аби врятувати державу. Враховуючи при цьому ще й фактор російської інтервенції.

«Країна перебуває на межі економічного і фінансового банкрутства. Загальний обсяг фіскального розриву, або тих коштів, яких не вистачає для виживання країни, становить 289 мільярдів гривень, – поінформував він. – Якщо таке відбувається з компанією, це означає, що вона повинна оголосити про банкрутство. Український уряд не допустить банкрутства країни», – пообіцяв А. Яценюк. І продовжив сумну статистику.

Загальний розмір боргу України сягнує 53 відсотків ВВП або 800 мільярдів грн. При цьому з 1 січня 2013 року обсяг золотовалютних резервів зменшився на 20 млрд. і сьогодні вони становлять лише 15 млрд. доларів. «20 млрд. доларів були «спалені» при виведенні коштів за кордон, фіктивному утриманні стабільності в країні, в тому числі, утриманні валютного курсу»,– пояснив Яценюк.

Уряд України прогнозує падіння ВВП на 3 відсотки – у разі, якщо буде прийнято пакет законів, розроблений членами Кабміну як програма виведення економіки з кризи. В чому ж вона полягає? По–перше, урядовці мають намір запровадити податок на розкіш. «Той, хто буде заробляти більше 300 тис. грн, буде платити податок у розмірі 20 відсотків, більше 500 тисяч – 25», – пояснив Яценюк. За його словами, в Україні живе близько 300 тисяч багатіїв. Вони володіють ресурсом, «що становить 60 відсотків від фінансових активів України», – сказав Прем'єр.

Другий необхідний захід: добиватися повернення боргів трьома державними монополістами – «Нафтогазом», Укравтодором та Укрзалізницею. Разом вони заборгували кредиторам 140 млрд. гривень. І це при тому, що уряд не встиг провести аудит інших великих компаній.

Ще один шлях оздоровлення економіки – збільшення оподаткування великого бізнесу. «Ми піднімаємо плату за нафту і за газовий конденсат. Державні монополії або компанії, де держава володіла 50 плюс 1 відсоток, повинні також поділитися з Україною. Я підкреслюю, цього ресурсу у них вистачає», – наголосив Арсеній Яценюк.

Четвертий момент: підвищення акцизних зборів на алкоголь та тютюнові вироби, що, за словами Яценюка, «не є катастрофічним ні для споживачів, ні для економіки». «В українському парламенті протягом останніх декількох років не вщухає дискусія, чи можна підвищувати акциз на цигарки та алкоголь, бо це вплине на створення робочих місць... Пляшка пива зараз коштує 8 гривень, після підняття акцизу вона буде коштувати 8 грн. 50 копійок. Як думаєте, це катастрофічно?» – спитав Яценюк у парламентаріїв.

П'ятий пункт антикризової програми: істотні скорочення видатків на утримання органів влади та звільнення 24 тисяч держчиновників. «Ми скорочуємо капітальні видатки. Протягом останніх 3 років вони йшли на будівництво органів прокуратури, приміщень органів міліції і правоохоронної системи. Нам таких капітальних видатків не потрібно і нам їх немає за що фінансувати», – поінформував Яценюк.

Прем'єр заанонсував також скорочення всього апарату центральних органів влади на 20 відсотків. Плюс розпродаж половини автопарку, що обслуговував чиновників «вищої касти». А ще «ми оголошуємо про приватизацію всіх об'єктів державної власності, які перебувають у так званому Державному управлінні справами, – дачі, заводи и інша нерухомість, яка не потрібна державі, має бути продана», – зазначив він.

Окрім цього, Яценюк озвучив цифри позик, на які нині розраховує Україна. Від Світового банку нам надійде 1 млрд. доларів, кошти ЄС на макрофінансову допомогу становитимуть 2 млрд. доларів, Конгрес США виділить додатково 1 млрд. доларів, плюс кошти надходитимуть від інших урядових та фінансових установ – таких як Європейський інвестиційний банк та Міжнародна світова корпорація тощо.

При цьому Прем'єр-міністр пообіцяв, що протягом цього року прожитковий мінімум і мінімальна заробітна платня не зміняться, а пенсії будуть індексовані на рівень інфляції. Насамкінець він торкнувся дражливої теми: він пояснив, що в Україні необхідно збільшити ціни на енергоносії для населення, але при цьому майже третина громадян буде отримувати субсидії на житлово–комунальні послуги.

«В сьогоднішніх умовах ми зобов'язані підняти тарифи на енергоносії для того, щоб не збанкрутувала країна, щоб відновити енергетичний баланс держави», – сказав Яценюк. І підсолодив: кількість домогосподарств, яка підпадає під програму соціальної допомоги, збільшиться з 1,4 до 4 мільйонів. «Кожна малозабезпечена сім'я буде додатково отримувати на покриття своїх витрат на оплату житлово–комунальних послуг до 500 гривень», – сказав Яценюк.

Зважаючи на фіскальний розрив, зміни до бюджету Верховна Рада ухвалила протягом кількох хвилин. Набагато складнішим було голосування за законопроект, який запропонував Кабмін як «заходи для попередження фінансової катастрофи» та умови економічного зростання. Після переговорів із народними депутатами під час перерви його ухвалили з другої спроби – з урахуванням зауважень і пропозицій. Проте невдоволених, зокрема, із середовища середнього бізнесу, є чимало.

Назвемо деякі з них. Незрозумілою для багатьох аграріїв залишається ситуація з можливістю сплати ПДВ і з податком на нерухомість. А ситуація виглядає так. Оподаткування операцій з експорту зернових, яке стало можливим з 1 січня 2014 року, зараз скасовується. Компроміс полягає в тому, що ця норма набуде чинності з першого жовтня. Претендувати на відшкодування зможуть не всі, а тальки експортери й перші покупці зерна. Проти цієї норми виступали зернотрейдери, бо вони могли впливати на ціни, у ланцюжок поставок могли включити свого посередника і частину прибутку залишати на його рахунках. Оскільки зараз ПДВ повертатиметься тільки у разі першої купівлі – безпосередньо в сільгоспвиробника, то ланцюжок скорочується.

Податком на доходи фізичних осіб тепер обкладатимуть і доходи громадян у вигляді пенсійних виплат або щомісячного довічного грошового утримання, одержувані з Пенсійного фонду або з іноземних джерел. Якщо їх розмір перевищуватиме 10 тисяч гривень, то доведеться сплатити 15 відсотків із суми перевищення. Відтепер буде впроваджена і прогресивна шкала прибуткового податку. Так, з першого липня податок на річний прибуток в 500 тисяч гривень складатиме 20 відсотків, а в мільйон і більше гривень – 25 відсотків. На тютюнові вироби, спирт і пиво акциз збільшиться на 31,5 – 42,5 відсотка.

Деякі експерти вважають, що після запровадження «фіскальних новацій» збільшиться тиск на бізнес, який і так платив податки і чекав від уряду реформ. «Ініційовані фіскальні норми, – пише тижневик «ДТ», ч.11, – не дадуть і третини доходів порівняно з тим резервом, який перебуває в тіні. Де амністія капіталів, легалізація доходів, але з паралельною гарантією держави не переслідувати? Правила відомі всім… «Хочуть підняти тарифи на газ, але нехай тоді відкрито, публічно говорять, який у нас обсяг видобутку, хто добуває, за якою ціною продає населенню. А потім розкажуть, що різниця дотепер осідає на майданчиках відомої людини, – обурюється один із екс-чиновників в уряді Ю.Тимошенко. – Треба забирати повноваження з економіки в СБУ та МВС. Зараз СБУ тероризує на кордоні й ставить свою таксу в 10 дол. За пропуск одиниці товару, і каже, які вони ліберальні порівняно з попередньою владою, яка брала по 40».

«Сьогодні і бізнес налаштований радикально, – читаємо в «ДТ». – Він поки що акуратно, але висловлює думку, що Україну зливають, свідомо дестабілізуючи ситуацію. А коли буде зовсім погано – прийде ВОНА на білому коні і всіх врятує. Та не цього всі очікували. Готові навіть почекати ще місяць. Але потім популярне нині висловлювання «при будь-якій проблемі йди на Майдан» стане і для великого бізнесу реальністю».

Євромайдан, нагадаємо, стояв, боровся і хоронив героїв Небесної Сотні не для того, щоб змінити обличчя при владі на інші – та все з такими ж хапальними рефлексіями, а заради радикальних змін в Україні – де відбудуться реформи і не буде корупції, в якій найвищою цінністю буде людина, її права і свободи, а влада працюватиме прозоро, на благо суспільства та під його контролем. Будемо сподіватися, що так і буде.

За матеріалами ЗМІ підготувала
Ольга ДМИТРЕНКО

ДУМКИ З ПРИВОДУ

МОВА ПРАВДИ ЗРОЗУМІЛА КОЖНОМУ

Проігнорувавши міжнародні гарантії безпеки та широко розрекламовані Харківські угоди, Російська Федерація приступила до реалізації своїх імперських планів по захопленню Криму. Всупереч здоровому глузду загроза війни з Росією сьогодні стає жорстокою реальністю.

Чи заскочило це зненацька українську владу – питання риторичне. Адже і серед теперішніх високопосадовців є чимало таких, хто прямо, або опосередковано долучився до планомірного послаблення боєздатності української армії, сприяючи її поспішному скороченню, знижуючи соціальний захист військовослужбовців, що спричинило упослідження суспільного статусу захисника Вітчизни.

Доволі суперечливим видається рішення про цілковите переведення українського війська на контрактну основу. Адже воно суперечить висновкам всесвітньовідомих військових експертів. Про них дізнаємося із нарису «Табор», що був створений Головним Отаманом армії Української Народної Республіки Симоном Петлюрою ще у 1923 році. На вагомість цього дослідження вказує факт його перевидання окремою брошурою під назвою «Завдання української військової літератури» (Варшава, 1937 р.).У цьому контексті згадаємо лише деякі аспекти:

Суттєве зниження військових витрат «ускладнює справу оборони держави і зменшує силу її, а часом доправаджує до фатальних явищ під час війни, направити які буває вже запізно. Імпровізовані мобілізаційно-фінансові зусилля переводяться трудніше, коштують значно дорожче та й не забезпечують вимог війни. Бо підпадають впливові непевної ситуації. Все це погіршує шанси війни, захитує моральну рівновагу громадянства, що, своєю чергою, захитує і морально-бойову силу армії та робить з неї розлізлу, небоєздатну масу». («Статті», Київ, «Дніпро», 1993 р., стор. 292)

У якості наукового аргументу автор подає висловлювання французького дослідника соціальної психології Гюстава Ле Бона: «Нарід, як би він не був озброєний, є тільки розпорошеною, нездібною до опору чередою». А відтак підсумовує: «Воєнний дух», коли його плекають та культивують тільки в армії, не дає максимального ефекту. Давно минули часи, коли війну провадили тільки фахові збориська людей, належно для цього вишколені. Сучасні війни, як і майбутні, це війни народів, де фізично беруть участь мільйони воюючих мас, де кадрові армії кількакратно, шляхом мобілізації, збільшуються і де єдність не лише технічно-військового вишколення, а й єдність «воєнного духу» зарані передбачається як передумова перемоги». (там же, стор. 294)

Ще однією запорукою зміцнення національної армії С. Петлюра вважав питання підбору військових кадрів: «…відомі класичні проводирі великих війн були не тільки військовими вождями, а й великими політичними умами і, може, перш за все політиками, як вождями (Олександр Македонський, Юлій Цезар, Наполеон)… Цього здорового інстинкту не бракувало, як ми знаємо, і українській нації, коли вона на чолі своїх армій ставила гетьмана, що в особі своїй з'єднував і верховні військові функції, і обов'язки відповідального політика (Богдан Хмельницький, Іван Мазепа)».

І в цьому випадку автор вдається до наукової аргументації, перефразовуючи висловлювання Віктора Гюго: «…Добрий генерал може командувати, але вождем нації в хвилини небезпеки мілітарної стати не може, бо не в силах він потягти за собою душу нації і її озброєної частини – армії» (там же, стор. 291).

Свідченням того, що у Збройних Силах України бракувало ерудованого керівництва, слугує парламентське рішення 2009 року про виділення 600 мільйонів гривень на боротьбу із пташиним грипом…

Не менш серйозних прорахунків допущено і в плані військово-патріотичного виховання особового складу Збройних Сил України, що реалізувалося через алогічне прославлення Червоної (Радянської) армії, яка фактично була головним виконавцем багатьох злочинів комуністичної системи (журнал «Український тиждень» № 6 за 2013 р.).Такий ідеологічний нігілізм створював тепличні умови для клонування множини політичних сил, які відверто виступали проти незалежності України та вели розгнуздану агітацію за відновлення імперії.

Яким чином наведені факти торкаються пересічного читача?

Це інформація для роздумів, що має спонукати кожного до самовиладання та пошуку психологічних засобів протидії агресору. Починаючи із доби козацтва, ця функція покладалася на сатиричну і громадсько-патріотичну творчість, що була рупором правди та запорукою консолідації здорових сил суспільства.

Василь НЕРУЧОК,
викладач предмету «Захист Вітчизни»
Лановецької філії ПТУ – 25
(за матеріалами Тернопільської
обласної газети «Свобода» № 22
від 14 березня 2014 року)

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Патріарх ФІЛАРЕТ:
«Бог – на боці правди, а оскільки Путін і кремлівське керівництво звершило акт неправди, то вони будуть переможені Богом»

– Чи можна сказати, що Володимир Путін перейшов межу від російського націоналізму до російського фашизму?

– Я не хочу порівнювати націоналізм Путіна з фашизмом, але те, що він йде дорогою Гітлера, бачить весь світ. Гітлер також починав з того, що приєднав Австрію під приводом єднання німецького народу і Судети під приводом захисту німців у Чехословаччині. Так само діє і Володимир Путін, коли «захищає» росіян у Криму, хоча вони не потребують ніякого захисту, бо вони живуть вільно у вільній українській державі. Методи, якими діє Путін, у всьому нагадують методи Гітлера. Як Гітлер напав на СРСР, здійснив агресію, так і Путин здійснив агресію в Криму.

Тому сьогодні правда на боці України, як 1941-го правда була на боці СРСР. Тому тоді весь світ став на бік безбожного Радянського Союзу, бо він був жертвою агресії. Так само сьогодні світ став на бік України як жертви агресії.

Чим закінчилася агресія Гітлера? Повною поразкою самого Гітлера, а німці, які його підтримували, потім десятки років ходили з понуреними обличчями, їм було соромно за те, що підтримували нацизм. Так само буде і з Путіним, і з російським народом, він теж буде соромитися. Точніше, це буде з тією частиною народу, яка зараз урочисто святкує приєднання Криму до Росії. Чому це станеться? Тому що Бог не може бути на боці неправди. А оскільки Путін і кремлівське керівництво здійснило акт неправди, то вони будуть переможені Богом.

– Чи правильно, що Патріарх Кирило не протестує проти агресії в Криму та шаленої агресивної політики Росії?

– Він як Патріарх, як служитель Церкви повинен стояти на боці правди. Здійснена агресія в Криму чи ні? Весь світ свідчить, що здійснена. Тому він як Патріарх, хоч і не може вплинути на Путіна не звершувати агресію, але має хоча б заявити, що її засуджує, – це він повинен робити. Як святий митрополит Филип Московський викривав царя Івана Грозного за несправедливість і жорстокість. Але оскільки він цього не робить, то на ньому лежить гріх.

– Якби в Україні, скажімо, суто теоретично були при владі українські фашисти, то ви протестували б?

– Протестував! Так само, як я протестував проти Януковича – я йому у вічі сказав, що він чинить несправедливо. Він готував український народ до вступу асоційованим членом в ЄС, а коли настав час підписати Угоду – не підписав, обманув народ. Ще я йому сказав, що він служить тільки частині, групі українців, а не українському народу.

– Чому ви дали орден Олегу Тягнибоку? Багато хто каже, що його націоналізм близький до фашизму...

– Я йому дав орден за захист української державності, а не за його радикалізм. За те, що він захищає державність. І не лише йому, а багатьом давав, не з партії ВО «Свобода», а з інших партій. Навіть з Партії регіонів, тим, хто виступає за Українську державу. Я нагороджував і тих, хто підтримує єдину Помісну православну церкву.

– Фашистів ви б не нагороджували?

– Я не вважаю Тягнибока фашистом. Про це також нещодавно заявив і головний рабин Яків Блайх. Це росіяни його таким вважають, але він не фашист, а радикальний захисник української держави.

– Якби в Україні була така влада, яка порушувала б права національних меншин і вела б агресивну політику проти сусідів, ви протестували б?

– Я вже сказав, що протестував у вічі президенту, то й тоді б це робив. Церква повинна стояти на засадах правди, бо якщо Церква не свідчить правду – вона не виконує своєї місії.

– Чи можна заради політичних цілей використовувати неблагородні методи, наприклад, фізичне насилля?

– Якщо ворог нападає на Батьківщину – ми її захищаємо? Захищаємо. Тому коли йдеться про захист Батьківщини, то Церква благословляє вживання зброї на захист Батьківщини. Так Церква благословляла народ на захист у Другій світовій війні проти Гітлера.

– А в політичній боротьбі?

– Там не треба застосовувати зброю і насилля, у політиці цього не повинно бути. Але якщо на ваших дітей нападуть, ви будете застосувати силу захищаючи? Так? Тому треба застосовувати й силу, але у виключних випадках.

– Як ви думаєте, може, Бог не благословляє Україну через аморальність наших політиків?

– У тому, що ми грішні, немає жодного сумніву. Тому Господь карає народ, карає людей за гріхи. Бо подивіться – переважна більшість вважає себе християнами, в тому числі політики. Ті, хто раніше керував державою – президент колишній та його оточення, – вважали себе побожними, будували храми, тримали в оселях святині. Але діяли не як християни. І серед усього народу багато таких – називаються християнами, а живуть не по-християнськи. Тому Бог і карає, але для того, щоб виправити людей.

Як говорити про українське суспільство, що воно не грішне, коли відомо всьому світу про корупцію у нашій країні? Треба карати за ці гріхи? Мабуть, треба. Але карати для чого? Для того, щоб виправити це. І той Майдан, що був, – це і є сила, яка спрямована на те, щоб знищити всі недоліки, які існують в нашій державі, суспільстві, стати на вільний та демократичний шлях розвитку, свободи й незалежності, шлях служіння людям. Я на Майдані чув слова, які підтримую: «Якщо ти хочеш придбати багатства – йди в бізнес, а якщо ти йдеш у владу, то ти повинен служити людям, а якщо ти не хочеш служити людям, то не йди у владу».

– Часто вважають, що політика – це брудна справа, де завжди люди борються за різні егоїстичні інтереси, тому в принципі політика, що тримається певних ідеалів, моральних принципів, не можлива.

– Я не можу сказати, що політика, побудована на моральних принципах, неможлива. Якщо вона неможлива, то тоді для чого ми намагаємося досягнути неможливого? Якщо ми хочемо цього, значить, можлива така моральна політика, і можливо для України будувати політику на моральних принципах. Хіба це не моральний принцип, що Україна відмовилася від ядерної зброї в ім'я того, щоб її не розповсюджували? Політика це? Політика. Моральна? Ще й яка! Жертовна політика. І тому сказати, що у нас в Україні все погано, – не можу. Бо цей акт, який відбувся 1994 року, не здійснила жодна держава, а Україна, будучи третьою за ядерною зброєю у світі, відмовилась від неї, і тепер терпить.

– Чи можлива єдність усіх православних єпископів України?

– Можлива. Для цього треба одне: воля. Достатньо доброї волі для того, щоб у цих умовах об'єднатися в єдину Помісну православну церкву.

– Хто має бути формальним центром об'єднання?

– Формальним центром має бути Собор. Повинен відбутися Собор, який зафіксує об'єднання в єдину Церкву. Але для цього треба відокремитися від Москви, від агресора.

– За яких умов Україна отримає автокефалію?

– Автокефалія вже є, бо історія показує, що її не отримують, а проголошують. Отримують визнання автокефалії. А визнання може бути тоді, коли об'єднаються в єдину Помісну церкву. Тоді не буде жодних перешкод для світового православ'я визнати автокефалію Української церкви.

– Чи готові ви заради єдності українського православ'я піти на спокій?

– Ні. Для того щоб об'єднатися в єдину Церкву, треба багато попрацювати. А для того, щоб працювати, треба знати, як це зробити, і не кожен архієрей це може. Я відмовляюся йти на спокій не тому, що не можу пожертвувати посадою в ім'я єдиної Церкви. Я можу піти на спокій, але якщо знайдеться людина, яка понесе цей тягар. Не просто скаже «Я можу» і не понесе. А така, яка дійсно зможе. Тоді в ім'я єдиної Помісної церкви я міг би відмовитися від предстоятельства.

Але для цього я такої постаті не бачу. І не тільки не бачу. Бо коли кажуть відмовитися, то не називають того, хто понесе цей тягар. Кажуть, що когось оберуть. Когось – це кого? Про це не говорять, бо не можуть назвати того, кого б єдина Церква визнала дійсно гідним. А через те, що я не бачу, – я і не відмовляюся, також тому, що не я сам себе покликав на це служіння. Я – монах, і це мій послух, а від послуху відмовлятися не можна.

– Як ви вважаєте, вас канонізують після смерті чи ні?

– Мене це не хвилює, як не хвилює і проголошення проти мене з Москви анафема. Мене турбує питання, чи увійду я у вічне блаженне життя, бо все інше – тимчасове і земне. Я молюся і роблю все можливе, щоб Господь пробачив усі мої провини вільні і невільні і коли помру – прийняв у Царство Небесне. Для мене це головне.

– На вашу думку, це морально виправдано – поминати сьогодні Патріарха з сусідньої країни, яка напала на нас так відверто й цинічно?

– Я думаю, що морально несправедливо, щоб такого Патріарха, який, по суті, підтримує агресію проти своєї пастви, поминати під час богослужіння. Коли Янукович застосував зброю проти народу і знищив понад сто невинних людей, наша Церква припинила молитися за владу. І на другий день після цього він утік.

– Ви думаєте, йому б теж треба було припинити молитися за владу російську?

– Треба. Патріарх Олексій не молився за владу, коли відбувся ГКЧП. Тоді Патріарх служив в Успенському соборі Кремля і оголосив, що він припиняє молитися за цю владу. Значить, могли московські патріархи припиняти молитву за злочинну владу? Могли.

– Дехто каже «Дякуємо, що хоч мовчанням підтримує Україну, а не словом, не ділом». Мовчання – це теж злочин?

– Мовчання – є співучасть.

– Чому УГКЦ часто була більш сміливою під час революції? Може вона і є єдиною Помісною церквою для України?

– Хто був більш чи менш сміливим під час революції – розсудить народ та історія. Головне те, що і наше духовенство, і духовенство УГКЦ, й інші Церкви та релігійні організації підтримували народ. Не думаю, що УГКЦ зробила більше для Майдану, ніж УПЦ КП. Весь світ визнає героїчний вчинок Михайлівського Золотоверхого монастиря, і цей подвиг – унікальний. Але зараз оцінювати більше-менше – це ділити людей, а народу зараз особливо потрібна єдність. Більше за всіх зробили ті, хто загинув, бо вони виявили найвищу міру любові – віддали своє життя.

– Чи відчуваєте ви, що історичний час православ'я у світі та в Україні вже минув?

– Не вважаю. Говорити про те, що минув час православ'я – це означає говорити, що істина минула, що її вже не існує. Православ'я чим сильне? Воно сповідує непошкоджену істину. Незважаючи на те, що в Православній церкві багато недоліків і грішників, проте лише вона зберегла істину непошкодженою. Сам Бог каже, що Він є істина, тому ми не можемо сказати, що істина минула.

– Чи можливе нове відродження православ'я в Україні? Як за часів святителя Петра Могили.

– Можливе, бо якби відродження народу і Церкви було неможливим, то ці наші заклики до покаяння і оновлення – даремні.

Кажучи про відродження за часів святителя Петра Могили, ми наголошуємо на тому, що воно відбулося, коли Українська церква, Київська Митрополія, була, по суті, незалежною. А коли стала залежною від Москви – занепала, бо все найкраще забрала собі Російська церква. І завдяки тому, що взяли від Києва, запровадили у себе і науку, і розвиток богослов'я. Тому і зараз ми говоримо, що для церковного відродження потрібна незалежність.

Ми закликаємо також кожну людину каятися у своїх гріхах, і не тільки людину, а й народи, коли вони грішать. Це означає, що відродження можливе, і прикладом є відродження наших народів, які входили в СРСР. Під час Другої світової війни і після – то було духовне відродження і українського народу, й інших народів колишнього СРСР, які стали безбожниками.

– Люди повернулися у храми під час війни – ви це маєте на увазі?

– Так. Тому що якби не війна, то я не знаю, чи були б віруючі на наших землях.

– Могло б бути таке, як в Албанії?

– Так, могло би бути суцільне безбожжя, тому що храмів і духовенства немає, літератури немає, антирелігійна пропаганда забила розум так, що люди ніколи не думали б про Бога.

– А таке культурне відродження, як за часів святителя Петра Могили, можливе сьогодні в Україні?

– Можливе. Бо тим, хто прагне добра, з Божою допомогою все можливе. Але треба кожному багато працювати, як працював святитель Петро – наполегливо і не покладаючи рук.

– Якщо завтра війна – священикам можна стріляти у ворога?

– Ні. Священик не повинен стріляти. Але молитися, закликати, надихати священики не лише можуть, а й повинні.

– Що може врятувати Україну?

– Може врятувати Бог і навернення людей до Нього. Тому що у Бога бажання перетворюється на дію миттєво. Але для цього потрібно навернення людей, їхня молитва і покаяння у своїх гріхах. Бог може зробити чорне білим миттєво, як Він це зробив із розбійником на хресті, в один момент. Чорний став білим, розбійник першим входить в рай – не Авраам і не Адам, і не Давид, і ніхто з пророків. І сьогодні Бог може врятувати Україну, але потрібна покаянна молитва і втілення покаяння у справах особистого життя, життя суспільства і держави.

Юрій ЧОРНОМОРЕЦЬ.
День, ч.56-57

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ФЛЕШМОБ

«ОДА ДО РАДОСТІ» – МЕЛОДІЯ ЄДНАННЯ

30 березня, у неділю, в аеропортах Львова, Києва, Харкова, Донецька, Одеси та Дніпропетровська у терміналах одночасно заграли симфонічні оркестри. Звучала «Ода до радості» Бетховена, яку також офіційно зареєстровано як гімн Європейського Союзу. Акція «Спільне повітря» припала на сороковий день загибелі учасників громадянського протистояння у Києві 18–20 лютого, тож однією із важливих її віх було вшанування пам'яті Небесної Сотні. Всеукраїнський флешмоб мав на меті висловити підтримку єдності і цілісності України, і, нарешті, відзначити підписання Україною політичної частини Асоціації з Євросоюзом.

Опівдні у семи аеропортах прозвучав музичний твір «Ода до радості». Далі ж у кожному місті були свої «родзинки» програми. Харків'яни, окрім гімну ЄС, заспівали Гімн України. В акції брали участь близько 120 музикантів, оркестром диригував заслужений діяч мистецтв України Віталій Куценко, музиканти працювали безкоштовно. Диригент повідомив, що колектив встиг провести тільки одну повноцінну репетицію напередодні перед концертом, оскільки «Ода до радості» — досить складний твір, його виконують рідко, і зіграти прямо з аркуша було неможливо.

У Дніпропетровську до аеропорту приїхали близько тисячі городян — місцева інтелігенція, студенти вузів, а також активісти Євромайдану. «Це дуже добре, коли музиканти згуртовуються задля того, щоб об'єднати наших співвітчизників й усю Україну. Бетховенська «Ода до радості» несе особливу енергетику, вона дарує піднесений настрій людям. Це є символ прагнення України до європейської інтеграції», — розповідає музикант симфонічного оркестру Дніпропетровської обласної філармонії Наталя Білоус. Оркестранти тричі, разом із хором Дніпропетровського театру опери та балету, виконали «Оду до радості» під бурхливі аплодисменти присутніх. Зворушені городяни скандували: «Молодці!», «Слава Україні!» та «Героям слава!»

У Донецьку короткий концерт на честь єдності України та підписання політичної частини Угоди про асоціацію з ЄС відвідало близько 200 осіб, деякі прийшли з синьо-жовтими стрічками та прапорами України.

«Ода до радості» звучить в аеропортах – Одеси

... та Львова

Скрипаль Олександр Коваленко зауважив: «На цій акції я не тільки як музикант, а й як розсудлива людина, адже це — заради цілісності нашої країни, єдності та європейської інтеграції, хоча б за рівнем життя. Якщо кожний докладатиме хоча б трішки зусиль заради об'єднання країни, з іскри запалає полум'я».

«Оду до радості» у Міжнародному аеропорту Львова ім. Данила Галицького виконали Академічний симфонічний оркестр «INSO Львів» і камерний хор «Глорія». Послухати геніальну музику Людвига ван Бетховена прийшло близько тисячі львів'ян та гостей міста. «Люди мистецтва, як і птахи, прагнуть до свободи, а свобода — це простір, небо, вільний політ думки, творчості і фантазії. Саме тому для акції «Спільне повітря» її організатори обрали аеропорти, — звернувся до присутніх Володимир Сивохіп. — У суботу ми робили у філармонії концерт-реквієм, зараз виконуємо «Оду до радості», уславлюючи таким чином людей, які боролися і загинули за нас».

У столиці ж одразу відвідувачів аеропорту Бориспіль привернули дві дівчини у яскравих синій і червоній вишиванках із великими прапорами України та ЄС. Коли ж по ескалатору почав підійматися оркестр, витягувати з чохлів інструменти, налаштовуватися, музикантів одразу обступили зацікавлені. У перших рядах з'явилися діти. У такій захопленій атмосфері оркестр вирішив зіграти не лише гімн ЄС, а й рідний, український. І якщо «Оду» просто зачудовано слухали, то свій Національний гімн виконували усі гуртом.

За матеріалами ЗМІ

СВІТ

МІФОЛОГІЧНІ УЯВЛЕННЯ РОСІЯН ВЕДУТЬ ЇХ ДО КАТАСТРОФИ

Після анексії Криму рейтинг Володимира Путіна в Росії зріс до рекордної за останні роки позначки – 82 відсотки. За даними опитування, проведеного Левада-Центр, індекси довіри зросли до всієї владної вертикалі, включаючи уряд та Державну думу. Три чверті опитаних росіян заявили, що підтримають Путіна у випадку війни з Україною.

Примарною називає ейфорію росіян експерт Інституту Катона в Вашингтоні Андрій Ілларіонов. На його думку, Путин веде Росію до національної катастрофи:

«З економічної точки зору, це, поза всяким сумнівом, – дуже серйозні втрати. З точки зору дипломатичної та зовнішньополітичної, поза сумнівом, – колосальні втрати. Так само і з точки зору руйнування права – і всередині Росії і міжнародних відносин.

Питається, навіщо це треба було робити? Це треба було робити, з точки зору Володимира Путіна і вузького кола осіб, які йому радили і допомагали приймати це рішення, для виконання так званої історичної місії – возз'єднання так званого роз'єднаного народу – російського народу, який проживає в Росії, Україні і Білорусі.

Що це таке? Яке це має відношення до реального життя? Ми знаємо з історії людства, що стається в тих випадках, коли якісь екзотичні уявлення поселяються в умах лідерів авторитарних країн. Це приносить дуже велику біду. Мій прогноз є невтішним. Тому що наявність таких спотворених уявлень про сучасний світ гарантує розгром путінському режиму і, не побоюся цього слова, національну катастрофу громадянам Росії».

Наявність таких спотворених уявлень про сучасний світ гарантує розгром путінському режиму і, не побоюся цього слова, національну катастрофу громадянам Росії, вважає Андрій Ілларіонов. Втім, він не очікує, що падіння рівня життя росіян автоматично призведе до втрати підтримки путінському режиму. Радше – до подальшої ізоляції, конфронтації з Заходом та нового витка гонки ядерного озброєння.

Директор Інституту Кенана Метью Рожанскі погоджується, що Путіну вдалося розбудити в росіянах потужні емоції, які довго будуть відволікати їх від постановки незручних питань власному керівництву.

«Україна посідає спеціальне місце в російському серці та їх колективній волі. Важко знайти росіянина, який не має родича в Україні чи не проводив там літні канікули в дитинстві. Україна для них особлива. Це – фантомна земля. Вони вірять, що без України не буде Великої Росії. Путін пропонує перегляд пострадянських кордонів. Він говорить, що ситуація, коли росіяни опинилися по інший бік від своєї Батьківщини, – неправильна. І його історична роль – це виправити», – говорить Рожанські.

Рожанський побоюється, що Росія не зупиниться на анексії Криму, незважаючи на потужні економічні наслідки для країни. Але навіть, якщо Росію вдасться сьогодні зупинити, Путін не відмовиться від подальшої дестабілізації України.

«Він не може жити з ідеєю, що Україна може досягти успіху в цивілізаційній, фінансовій, суспільній сферах. Якщо Україна має демократію, але в той же час безлад та корупцію, як це було останні 20 років, то це для нього нормально. Це означає, що всі зовнішні гравці, включно з Росією, можуть отримувати те, що їм треба, – підкуповувати, засилати агентів.

Але якщо в Україні буде уряд, що користується народною підтримкою, реформує інституції, подолає корупцію в поліції, судах, якщо бізнес стане успішним, прийде чимало міжнародних інвестицій, а потім Україна вступить в ЄС, то це для Путіна абсолютно неприйнятно. Путін говорить, що України не існує, це лише молодший брат. Якщо молодший брат може розпочати нове здорове життя, то чому не може старший? Путін із цим жити не може», – говорить експерт.

«Голос Америки»

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Секретарка із знанням англійської мови…	Секретарка, яка володіє англійською мовою…
Для підготовки спеціалістів з вищою освітою «Історик»…	Для підготовки спеціалістів з вищою освітою за фахом історик…
Капризи погоди нас не балують…	Погода нас не тішить…
Говорити колкості…	Говорити ущипливі слова (шпигати словами)…
Це новшество в установі підтримали всі..	Це нововведення в установі підтримали всі…
Дослідницький метод…	Метод дослідження…
Невзрачна постать…	Непоказна постать…
Обширні знайомства…	Численні знайомства…
Кожному віддається по заслузі…	Кожному відплатиться по заслугах…
Буде нести цивільну відповідальність…	Буде притягнутий до цивільної відповідальності…
Облюбували галявину…	Уподобали галявину…
Згідно технології…	Згідно з технологією…
Категорично не можу…	Ніяк не можу…
Незрідка…	Нерідко…
Нести ахінею…	Верзти нісенітниці (говорити дурниці)…
Під кінець дня…	Наприкінці дня…
По глупості…	З дурного розуму…
По чисельності…	За чисельністю…
Він заперечує про свою участь…	Він заперечує свою участь…
У двох кроках…	За два кроки…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9